

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 września 2017 r. wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt I C 84/17 z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko T. D. o zapłatę, na skutek zarzutów T. D. od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 10 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1313/16, utrzymał w mocy przedmiotowy nakaz zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości i wnosząc o jego uchylenie. Pozwany zarzucił wydanemu rozstrzygnięciu naruszenia art. 5 k.c. poprzez uznanie za jego i tylko i wyłącznie jego prawo i obowiązek do spłaty przedmiotowego kredytu oraz naruszenie jego uprawnień wynikających z art. 5 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przyznanie profesjonalnego pełnomocnika z urzędu i tym samym naruszenie art. 69 ustawy prawo bankowe poprzez uznanie pozwanego za jedynego kredytobiorcę oraz nieudzielenie informacji o możliwości zakwestionowania faktu, iż pozwany jest jedynym i samodzielnym kredytobiorcą.

W związku z podniesionymi zrzutami pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie nakazu wydanego w dniu 10 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1313/16, udzielenie pomocy z urzędu w osobie profesjonalnego pełnomocnika, ewentualnie o uchylenie w całości wyroku i skierowanie sprawy o ponownego rozpatrzenia przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, zobowiązanie powoda do dochodzenia roszczenia w takim samym stopniu od byłej małżonki pozwanego K. D. oraz zobowiązanie banku o dokonanie restrukturyzacji, która umożliwi dalszą regularną spłatę kredytu.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie podlegała uwzględnieniu, jako bezzasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Sąd Rejonowy, wbrew podniesionym zarzutom, nie naruszył treści art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – prawo bankowe, zgodnie, z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że pozwany skutecznie zawarł z powodowym bankiem umowę kredytu w dniu 17 stycznia 2013 r., na której to umowie widnieje jego własnoręczny podpis. Jednocześnie pozwany w przedmiotowej umowie został wskazany jako kredytobiorca i wbrew argumentacji pozwanego za kredytobiorcę nie może być uznana była małżonka pozwanego – K. D., albowiem ona nie była osobą, która zaciągnęła przedmiotowe zobowiązanie, ale jedynie wyraziła zgodę na jego zaciągnięcie przez pozwanego.

Nie może być również mowy o naruszeniu przez Sąd I instancji art. 5 k.p.c.. Zgodnie z przytoczonym przepisem w razie uzasadnionej potrzeby sąd może udzielić stronom i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego, rzecznika patentowego lub radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych. Jednakże okoliczność dotycząca bycia przez pozwanego kredytobiorcą wynika wprost z treści zawartej przez niego umowy kredytu z powodem i stanowi materialoprawną przesłankę uznania powództwa, nie może być, więc uznane kwestionowanie obowiązku spłaty kredytu za element czynności procesowej, co do której Sąd powinien pouczyć pozwanego działającego bez profesjonalnego pełnomocnika.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 102 k.p.c., uznając, że w niniejszej sprawie zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony. Ugruntowane jest stanowisko, że tylko trudna sytuacja majątkowa osoby przegrywającej sprawę nie może sama przez się stanowić podstawy do zastosowania dyrektywy zawartej w art. 102 k.p.c. Do przyjęcia, że w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony konieczne jest także, aby przemawiały za tym fakty związane z przebiegiem procesu, oceniane przez pryzmat zasad współżycia społecznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.09.2013 r., I CZ 183/12, LEX nr 1388472). Sąd Okręgowy uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione przede wszystkim związane z sytuacją materialną pozwanego, bowiem musi być wzięte pod uwagę to, że aktualna partnerka pozwanego nie świadczy pracy zarobkowej i na utrzymaniu pozwanego pozostaje małoletnia córka, a także pozwany zobowiązany jest do spełniania świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniego syna w miesięcznej wysokości 550 zł, a w ramach stosunku pracy otrzymuje miesięczne wynagrodzenie w wysokości 2.000 zł.